

ЖИВЕ СЛОВО

Християнський вісник №9 Вересень 2015

Фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

ВИХОВАННЯ

МЕНІ МАМА ПРО ЦЕ НЕ ГОВОРИЛА

Хто може похвалитися тим, що йому батьки розповіли про те, звідки беруться діти? Мабуть, це будуть одиниці. Оскільки на цю тему в наших сім'ях накладене табу. Або ж починають розповідати різного роду казки про лелеку чи капусту. Чи логічним є таке пояснення для сучасної дитини? Дитина, яка має доступ до мережі Інтернет, де, ввівши одне слово, може багато побачити чи прочитати. Але у якій формі це подається ??? У вульгарний, непристойний, сороміцький спосіб. А тепер запитаймо, чи ми б хотіли, щоб моя дитина дізналася про основну мету людського життя (продовження роду) у такий брудний спосіб? Отже, кожен, хто любить свою дитину і дбає про її виховання, зобов'язаний подбати і про статеве виховання, яке є невід'ємною частиною повноцінного виховання здорової особистості.

Отже, коли дитина починає цікавитись такими питаннями, однозначно, що батьки повинні давати відповіді на поставлені запитання. В іншому випадку дитині хтось пояснить серед однолітків, дорослих на вулиці у вульгарний спосіб і батькам буде важко спростувати чи заперечити цю інформацію. Через те важливо, щоб батьки були першими, хто розповість дитині про сексуальні моменти. Тому, коли дитина в 3-5 років питає: «Звідки я взявся?», то важливо бути правдивим. Не вигадувати про капусту, про лелеку і т.д., а просто відповісти: «З маминого животика», і ця відповідь цілком задовольнить. Бо наш обман рано чи пізно відкриється, і таким чином ми формуємо недовіру до себе. У дитини складається враження, що з батьками не на всі теми можна вільно говорити.

Дітям від 6–9 років фахівці радять пояснити все на прикладі вашої родини. Як мама і тато зустрілися, покохали один

одного, і потім одружилися. Розкажіть, що коли люди люблять один одного, вони вирішують створити сім'ю. Потім у них народжуються діти. Тому з раннього віку батьки повинні прищеплювати своїм дітям правильні поняття: сексуальні стосунки - це любов, діти, родина. Тобто, сексуальні стосунки є добрими, якщо вони є в сім'ї. Не забуваймо, що найкращим прикладом для наших дітей є ми – батьки. Скільки ми б не говорили, що можна, а чого не можна, пам'ятаймо - діти сприймають наш стиль життя, наше ставлення до життя набагато швидше та якісніше, ніж наші повчання.

У віці 9-12 років варто вже розповісти про те, які зміни скоро відбудуться в їхньому організмі і що вони означають. Якщо дитина відкрито запитує про інтимні стосунки - використовуйте прості слова. Якщо ж дитина нічого про це не запитує, значить на сьогодні її це не цікавить.

Що ж стосується дітей-підлітків, то тут актуальним є розповісти дитині не про процес, а про наслідки, до яких ведуть дошлюбні стосунки: хвороби, що передаються статевим шляхом, небажана вагітність т.д. Важливо є пояснити дитині, що родина є осередком любові, взаємного дарування одне одному, що сексуальність - це благо, коли вона викорис-

товується за призначенням (в сім'ї), так само, як, скажімо, гроші, на які можна купити книги чи квіти, а можна – наркотики чи зброю.

Церква, яка старається іти в ногу з часом, теж не оминає цієї проблеми. Однак, дуже часто людина протриває Церковним законам щодо статевої. Але своїм законом Бог не забороняє людям любити! Бог є Любов, адже Він Сам вклав в людину покликання до любові, і ніхто так, як Він, не бажає, щоб кожна людина любила. Насправді ж обмеження, поставлені Божим законом, — це своєрідні дорожні знаки, що попереджають про небезпеку не тільки для чистоти любові, але і для нашого єднання з Ним, з Богом.

Важливо щиро говорити зі своїми дітьми, але набагато важливіше інше – любити власних дітей, любити свого чоловіка чи дружину, любити самого себе. Любити дитей просто за те, що вони є, а не за те, чого вони досягнули чи повинні досягнути.

Любити з довготерпеливостю і милосердям, не заздрячи, не підносячись, не шукаючи свого, не дратуючись, всьому вірячи, всього надіючись, все переносячи... Так, як ми хотіли б, щоби любили нас. Так, як любить нас Господь.

Юля Бикова

НОВИНИ

Проект з Малевого Полюхова

Визначено переможців молодіжного конкурсу соціальних проектів «Хочу! Можу! Зроблю!»

На початку літа-2015 Комісія у справах молоді Української Греко-Католицької Церкви оголосила про пошуки ініціативної молоді, яка хоче змінити життя на краще, має ідею і знає, як її реалізувати. І така молодь зголосилася, тож час підсумувати!

Всеукраїнський конкурс соціальних проектів на отримання міні-грантів для парафіяльних громад УГКЦ організувала Патріарша Комісія у справах молоді Української Греко-Католицької Церкви за підтримки Благодійного фонду імені Митрополита Андрея Шептицького і Благодійного фонду «RENOVABIS» в рамках Соціальної ініціативи «То-Ся не зробить».

Мета Конкурсу — сприяти взаємодії між молоддю парафіяльних спільнот і підтримати їхні ініціативи для розвитку місцевих громад.

До 15 серпня на скриньку Конкурсу надійшло 68 проектів з найрізноманітніших куточків України: від Закарпаття - до Луганщини, від м. Києва - до Херсонщини. Найбільше проектів стосувалися напрямку «екологія» (облаштування дитячих майданчиків при парафіях, облагородження скверів чи парків, де проводять своє дозвілля молодь, сім'ї). Спільно із спеціальним журі координаторам соціальної ініціативи «То-Ся не зробить» вдалося обрати 11 проектів-переможців, які й будуть профінансовані повністю або частково, серед яких є парафія святої Параскеви в с. Малий Полюхів Перемишлянського району.

Джерело <http://news.ugcc.ua>

ГЛАВА УГКЦ В УНЕВІ

«ДЖЕРЕЛОМ СИЛИ НАРОДУ Є БОГ, ЯКИЙ ЖИВЕ У НЬОМУ»

Святе Письмо часто описує нам Бога як джерело. Образ раю Су Святому Письмі постає, як образ землі, зібраної довкола джерела. Тому, щоб пояснити, що є джерелом нашого життя, Святе Письмо говорить нам про Бога-Отця, який є джерелом усього, і про Божого Сина – Ісуса Христа, через якого Джерело стає доступним для нас. А вода, яка витікає з того Джерела, є Духом Святим, який зцілює, підтримує, навчає, просвітлює і веде до того, кого ми шукаємо.

Закінчення на 3 стор.

БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «БЛАЖЕННОГО ОМЕЛЯНА КОВЧА»

Реквізити фонду:	ТВБВ 10013/02 ФЛОУ
ПРИВАТБАНК	АТ «Ощадбанк»
№ поточного рахунку:	Розрахунковий рахунок:
26002060880575	2600130716795
Код ЄДРПОУ: 36848628	ЗКПО: 36848628
МФО: 325321	МФО: 325796

Благодійний Фонд «Блаженного Омеляна Ковча» щиро вдячний редакції газети «Нова Доба» за постійну підтримку.

Випуск благодійного фонду блаженного о. Омеляна Ковча не підтримує жодної політичної сили.

Редактор випуску «Живе Слово» о. Олег Федішин

Наш сайт: fond-kovch.com.ua Листи надсилати можна на Zhyve-slovo@ukr.net

ТЕРАПІЯ

Чи можливо пробачити?

Казковота чарівно все починається: шикарний весільний ескорт, білосніжна сукня, немов у принцеси, а поряд твій єдиний та неповторний принц. Легка, як пушинка, вуаль фати, що спадає молочним потоком на плечі, море квітів, святковий стіл, урочисті вітання рідних, веселі жарти друзів, зворушливі обіцянки кохання та вірності, дружні крики «Гірко!»...

А що далі? А далі й справді стає гірко. За статистикою, п'ять подружніх пар із десяти розлучаються здебільшого через подружню зраду. Водночас навіть нерозлучені пари зовсім не скидаються на щасливу сімейну ідилію, бо внутрішньо партнери далекі один від одного.

Подружня зрада - це важкий, навіть драматичний досвід. Він примушує засумніватись у самої сенсі тривання у зв'язку, підриває його автентичність. Викриття зради зазвичай супроводжується сильними і небажаними емоціями: жалем, гнівом, сумом, розпачем, страхом за майбутнє, відчуттям використання, недооціненості.

Часто тільки перед лицем скоєної зради у подружжі виходять назовні труднощі, непорозуміння і взаємна нехтіть. Хоч інформація про взаємні образи нерідко переказується у несподіваний і неприємний спосіб, однак вона таки містить важливі й істинні спостереження. Нерідко у таких розмовах після зради відкривається вся правда, яку людина не раз криє сама перед собою (і перед чоловіком чи дружиною) впродовж довгих років. Правда, сказати яку не було часу та відваги у щоденному забіганому житті. Чимало людей роками виправдовуються, що перебування у сталому зв'язку природним чином провадить до браку порозуміння, до почуття самотності й нудьги. Тому вони цілком логічно перестають дбати про прихильність та інтерес співподрута, визнаючи наявний маразматичний стан за цілком природний, та навіть і неминучий. Бо ж у житті кожної «дорослої» людини є чимало важливіших справ та обов'язків, ніж приваблювання власного чоловіка чи дружини!

Навіть більше. У багатьох суспільних колах жести ніжності у зрілих подружжів сприймаються з насмішкою, як вияв «старечої» слабкості. Нормою стає говоріння про співподрута легковажним тоном, презирливо. Так, ніби ми боїмося, що хтось, не дай Боже, подумає, що цей зв'язок для нас важливий.

Ми часто маємо справу з явищем зради. І це зовсім не так, ніби

“

І несподівано, певного дня, коли вони насправді цього не очікують, хтось звертає на них увагу

зраджують насамперед люди, позбавлені моральних принципів. Часто це люди глибокої віри, які провадять життя, повне зречень і жертвності щодо інших.

Люди, які не думають тільки про одне: про свої власні потреби та задоволення. Вони роками черпають зі своєї жертвності сили для діяльності та буття добрими, моральними людьми. І несподівано, певного дня, коли вони насправді цього не очікують, хтось звертає на них увагу. Каже їм, які вони важливі, добрі та гідні зацікавлення. Одна зустріч, часто одна розмова пускає в них лавину глибоко прихованих прагнень бути дооціненими, поміченими і потрібними. Якщо внаслідок серйозного виховання або через релігійні погляди вони досі себе принижували і намагалися ігнорувати потреби небажані й ганебні, на їхнє переконання, — то в ситуації зіткнення з новою, невідомою і досягають досі реальної спроби налагодити порозуміння, то стається несподіване виверження вчинків, не схвалюваних суспільством.

Найважливішим кроком, який захищає від нечесної поведінки у подружжі, є насамперед, щире ставлення до себе самого. Сформулювати, викласти і представити співподругові свої потреби, а також і ті потреби, які ми вважаємо ганебними і необґрунтованими. Говорячи про свої потреби, ми не матимемо гарантії їхньої стовідсоткової реалізації; однак отримаємо шанс, що нас вислухають і зрозуміють. Це також створює простір для того, щоби друга половинка насмілилася щиро сказати про ті потреби, які є у неї.

Зрада породжує багато болісних переживань — як у того, кого зрадили, так і в того, хто зрадив, почуття провини змішуються з почуттям кривди. Клубочаться думки, пов'язані з причинами та безпосередніми й пізнішими наслідками зради. Ця подія розвалює весь майстерно вибудований досі лад і світогляд. Постає питання: чи ми хочемо і чи можемо будувати подружжя далі, після зради? Чи вистачить нам сил на те, щоби проаналізувати це явище і зробити висновки з нього? Може, легше закінчити цей зв'язок?

Обидва рішення несуть із собою не тільки працю, але приносять і певну користь. Якщо ми вирішимо розійтись, то можемо забрати з собою і свої рації, і почуття кривди, проте ми часто

пізнаємо, як важливо для людей мати свою правоту і неслухне відчуття скривдженості. Вони не хочуть узяти на себе співвідповідальність за стосунки у подружжі. Не хочуть побачити, що до нечесності, занедбання й навіть покинення дійшло вже набагато раніше. Їм важко визнати, що фактична зрада є тільки наслідком більш раннього наддому або втрати зв'язку, поваги чи довіри.

Нам зовсім не йдеться про виправдання зради, бо це морально неприпустимий учинок. Відмова у честі й довірі людям, які зраджують, часто викликана небажанням або невмінням взяти на себе частини провин за становище, яке склалося. Однак чимало людей зважуються на розмову

“

Зрада породжує багато болісних переживань — як у того, кого зрадили, так і в того, хто зрадив

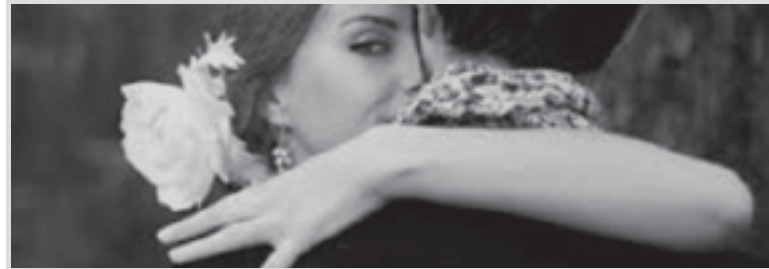
і досягають спроби налагодити порозуміння, чому справа зайшла аж так далеко. Які були безпосередні та посередні причини, чи можна і як уникнути цього на майбутнє? Багато подружніх пар із досвідом зради вирішують скористатися досвідом посередника. Ця допомога дає їм шанс спокійної, систематизованої розмови по суті справи, розуміння психологічних механізмів і навчання дієвої комунікації. Це добрий крок уперед, оскільки часто реакція порятунку подружжя впливає зі страху бути покинутим і бажання зберегти попередній статус зв'язку. Такі люди спершу не замислюються над тим, що буде з їхнім зв'язком за деякий час. Вони діють швидко, тут і тепер.

Вони часто не усвідомлюють, що до відкриття сильних емоцій, які нищать зв'язок, справа доходить лише після того, як мине перший шок і відчуття загрози. Лише тоді, коли зражений почувється в безпеці, часто виявляється, що насправді він більше за все хоче помститися і поквитатися. Хочє відшкодування. А якщо воно не настає у відповідній для скривдженого інтенсивності, то він починає постійно нагадувати про зраду, аби викликати докори сумління.

Продовження на 6 сторінці

СТОСУНКИ

Спокійно про це

Бог створив людину і дав їй 70-80 років життя, щоб вона навчилася любити. Бог є вічною Любов'ю. Кожен, хто хоче вічно жити і мати частку в щасті Бога-любви, повинен, немовби пристосуватися до Творця. До справжньої любові треба дорости. Цього слід терпеливо вчитися. Щоб людина могла вчитися цієї любові, Бог дав їй знаряддя і майстерню... Під знаряддям я розумію людське тіло,... а майстернею для кожної людини є весь світ. Аби навчитися любити людину, нам потрібне щось, що допоможе виражати і розвивати приязні стосунки з іншою особою. Нам потрібні руки, щоб для когось працювати, уста, щоб сказати комусь добре слово, квіти, щоб виразити свої почуття. Неможливо, щоб хтось когось любив без усмішки, без зичливого жесту і приязного слова. Завдяки цьому може виникати зв'язок любові.

...Бог створив людину для найдосконалішої любові. Точніше, єдиної, чистої та довіку. Той, хто розуміє смак цих слів, зрозуміє і сенс дошлюбної здержливості... Скільки чоловіків проводять шлюбну ніч з жінками, які ще не втратили цноти? Скільки жінок можуть похвалитися, що були цією першою і єдиною?... Людина, яка не розуміє неповторної краси слів: «Лише з тобою, лише ти, назавжди», — не знає, що таке смак любові найвищого ґатунку... Багатьом людям, які захоплюються цінностями цього світу, він може здаватися цілком порожнім. Я маю на увазі тих, що ставляться до свого партнера як до вживаного автомобіля. То нічого, що хтось ним уже користувався, важливо, щоб він був у доброму стані.

“

«але ми кохаємо одне одного! Я цього хочу, моя дівчина — теж, ми нікому не заважаємо, нікого не кривдимо!»

Чекати чи не чекати — оце питання? Мені неодноразово доводилось розмовляти з молодими людьми, які, щоб виправдати своє рішення про дошлюбні статеві стосунки, казали «але ми кохаємо одне одного! Я цього хочу, моя дівчина — теж, ми нікому не заважаємо, нікого не кривдимо!» І тоді я запитую: «А ви часом не кривдите дитину, яка могла бути зачата під час вашого статевого акту?» Доволі часто саме вагітність є тим вирішальним аргументом, заради якого треба якнайшвидше визначити дату шлюбу. І що тоді відбувається? Маленька людина, яка живе під маминим серцем, постійно відчуває стрес батьків: «От халепа, ми залетіли!», а потім сумніви: «Усунути вагітність, не усунути? Одружуватися, не одружуватися?» Нервові розмови з хлопцем, суперечки з батьками — круговерть клопотів, біганина з заявами, документами, покупки, клопоти, метушня, нерви... все це залишає свій відбиток на організмі та психіці людини. Вирішивши розпочати статеві стосунки, молоді люди мають заглянути у майбутнє, і побачити щось більше, аніж ліжко, на якому лежать. Тому перш, ніж скажете: «Ми кохаємо одне одного і хочемо виразити це кохання у статевому акті, — подумайте про вашу дитину, чи ви для неї вже все приготували? Чи готові ви прийняти дитину? Словом, чи ви достатньо зрілі»

Особи, які вирішують розпочати статеве життя до шлюбу, кривдять не лише дитину, але й себе. Статеві стосунки між чоловіком і жінкою є чимось надзвичайно красивим. Тому великою кривдою є те, що пережиття цього акту може бути чимось спотвореним. Дошлюбні стосунки дуже часто супроводжуються нервами і напруженням. Великим стресом для молодих людей є те, що їх можуть «спіймати на гарячому». Інша причина стресу — що під час статевого акту може відбутися запліднення.

Чарівна стаття переймається ще одним запитанням «А якщо він мене покине?» Доволі часто згода дівчини на статевий акт виникає з бажання втримати хлопця біля себе. Справжня жінка має мати невичерпні запаси таємничості, на відкриття яких не вистачить навіть багатьох років подружжя. Серед багатьох вимірів любові чоловіка і жінки є також і цей: повільне і терпеливе відкриття таємниці іншої людини. Не можна видирати її вульгарно і силоміць... Я на стільки відкриваю перед тобою своє тіло, наскільки відкрив (ла) свою душу. Однак якщо хтось думає, що випадковій людині можна все про себе розповісти і це дає право віддати також своє тіло, — то це свідчить про особисту незрілість та духовну примітивність.

Ще один аргумент, який дуже часто використовують молоді люди, пояснюючи, чому вирішили розпочати статеве життя до шлюбу. Йдеться про аргумент глибокої любові. - «А може, це просто дуже приємно? Може ви поведетесь так, бо вам це подобається?» — питаю в одній парі. - «Та ні, тут зовсім не йдеться про приємність. У такий спосіб ми виявляємо свою любов!»! Якось я прочитав у газеті, скільки калорій спалює людина під час одного статевого акту, тож ці бідолахи, не відчуваючи жодної приємності, мусять отак мучитися в ліжку, щоб виявити і довести свою любов...

Продовження у наступному номері.

о. Пйотр Павлюкевич

ПОСЛАННЯ З МИНУЛОГО

НАВЧАННЯ

Мир Вам і благодать!

Горнетесь до всякого роду шкіл. Добре робите, що даєте про освіту і знання. Бо після християнської праведности та Божої благодаті знання є найбільшою силою, якою людина може розпоряджати. В освіті йде про одне: щоби знання було правдивим знанням, аби відносилось лише до правди, а не було неправдою, брехнею. Бо як правдиве знання є силою людини, так і фальшиве знання, оперте на неправді, є для чоловіка правдивою недугою, каліцтвом та нещастям на ціле життя. А що людська природа є зіпсута, що пристрасті чоловіка тягнуть до злого, що розумові трудно доходить до правдивої правди, то й треба Вам тієї Божої Мудрости, що вмє розрізнити щире золото від фальшивого й у множестві подаваних людьми відомостей вибрати ті, які чоловікові потрібні та корисні, а оминати ті, які йому наносять шкоду. Нехай же провідним світлом Ва-

“

як правдиве знання є силою людини, так і фальшиве знання, оперте на неправді, є для чоловіка правдивою недугою, каліцтвом та нещастям

шої праці в школах буде передусім випросити з неба той прецінний Божий дар, яким є Мудрість.

У кожній школі зачинають християни науку від молитви; і Ви так само робите. Про що ж просимо перед наукою? Про Божу Мудрість, про той неоціненний дар, що нам Всевишній обіцяв просячим дати. Божа Мудрість - це найкраща, найвища і найцінніша прикмета людського ума. Вона є причиною, що й дитина мудра умом вище стоїть, ніж не один чоловік, що береться інших учити. Така дитина, може, не має всіх відомостей, які він посідає, але якщо він Божої Мудрости не має, то дитина перевищає його нею світлою, ясною та могутньою прикметою ума, яка ставляє її вище над його інтелектуальним, умовим життям. Сила ума і його світло не в тому, щоби знати багато подробиць, але щоб добре, глибоко знати те, що знається, бути якнайбільше віддаленим від помилок і обманів та мати якнайправильніші поняття про загальні питання, обминаючи, може, й мільони подробиць, у які умови не можна або й не варто входити. Так, більше знає про нашу землю той, хто знає, що вона є кулею і обертається довкола Сонця, ніж той, хто того не знає, але зате хоч би на цілому моргові порохував усі травин-

ки і їх корінчики. Тому прикладайтесь до прохання про Божу Мудрість, щоденно до неба руки витягайте та повторюйте: «Боже Предвічний, зішли на мене з високого неба

Твою святу Мудрість, просвіти нею мій ум, нехай Божа Мудрість поведе мене дорогами правди, нехай стереже мене від ложі та обману! Прошу о це через хресну смерть Ісуса, через Непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії. Прошу Тебе,

Христе Боже, о той цінний дар! Ти обіцяв його через Апостола Якова всім, що будуть про нього просити. Хочу бути першим між тими, що будуть просити. Сповни Свою обітницю, Предвічний Боже, і вислухай покірну християнську молитву».

Поручаю Вам також дуже й дуже, Дорогі Діти, часте припинання святих Тайн. У школах не будуть Вам того пригадувати; самі пам'ятайте про це. Свята Євхаристія - це обильне джерело всяких Божих ласк, - черпайте з нього для себе, родителів, рідні, свого села і Батьківщини. У святій Євхаристії приходить сам Ісус Христос до Вас, хоче у Вас гостити. Тоді просвічує Вашу душу, очищує її з усякої плями гріха і пристрасти й наповняє її Божими дарами. Днина, в якій чоловік приступає до святого Причасття, є святою, великою дниною. Пам'ятайте тільки, що треба до святого Причасття приступати з чистою совістю, тобто що чоловік перед святим Причасттям мусить знати про себе, що він в останній сповіді не образив Бога ніяким тяжким гріхом. Хто того свідомий, той може приступати до святого Причасття і без сповіді, в тиждень, у місяць після сповіді. Очевидно, мусить до святого Причасття добре приготуватися і приступати до Ісуса Христа не для людського ока, не зі звичаю, не тому, що інші так роблять, а тільки тому, щоби приступати до Ісуса Христа, щоби придбати Його святу ласку. Священик каже: «Зі страхом Божим і лю-

бов», - тобто в душі покаяння за всі свої гріхи і в душі любові до Ісуса Христа Бога. Пам'ятайте, Діти, що це страшний гріх - приступати до святого Причасття в Божій неласці, з тяжким гріхом

на совісті. Хай Бог Усевишній стереже Вас, Дорогі Діти, перед тим страшним гріхом, що веде душу в пропасті всіх гріхів, таких, про які чоловік навіть не має поняття.

Стережіться гріха проти святої віри, тримайтеся святої Церкви... Любіть її, будьте їй вірні, самі старайтеся, щоби знати науку катихизму, щоб не опускати щоденних молитов, аби часто приступати до святого Причасття. Дбайте про те, щоб читати побожні книжки. Ви, старші, для молодших братчиків і сестричок будьте вчителями, наставляйте їх на праведну дорогу, вчіть релігії, читайте також побожні книжки і родичам, і чужим, що про те не пам'ятали би без Вас. Намовляйте батьків, аби щоденні молитви в хаті рано й увечір, а бодай раз у день спільно відчитували або й співали наголос із молитвослова. Коли потрапите батьків до того намовити, будете мати велику заслугу, а цілій родині зробите велике добродійство. Звичай спільно молитися - це дуже святий, дуже християнський і дуже важний звичай. Він є причиною, що Бог благословить такі родини: Христос із ними неначе живе та власною рукою веде дорогами християнського життя. Ви, Дорогі Діти, будьте добрі та це моє письмо пригадайте його собі від часу до часу та пригадайте ті правди й іншим дітям. Нехай це моє письмо буде для Вас неначе моїм завіщанням, останньою наукою, проханням і щирим батьківським благословенням.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і Причасття святого Духа нехай буде з усіма Вами. Амінь!

**Андрей Митрополит
28 грудня 1939 р., м. Львів.**

**Підготував
о. Андрій Соколовський**

ГЛАВА УГКЦ В УНЕВІ

«ДЖЕРЕЛОМ СИЛИ НАРОДУ
Є БОГ, ЯКИЙ ЖИВЕ У НЬОМУ»

Закінчення. Початок на 1 стор.

Про це сказав Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, 28 серпня, у свято Успіння Пресвятої Богородиці, під час Всеукраїнського паломництва до Святоуспенської Унівської лаври.

За словами проповідника, саме у свято Успіння Пречистої Богородиці ми святкуємо той факт, що те Джерело спочило в Марії. Бо вона, прийнявши вічного Бога, стала Матір'ю нашого життя. «Вона для нас усіх — повна благодаті, з якої витікає вода Святого Духа», — додав він.

У святі Успіння видно, що Марія, несучи в собі живого Бога, перемогла смерть. «У її Успінні ми не сумуємо, бо вона, покинувши земне життя, нас не покидає», — зазначив Предстоятель УГКЦ. На переконання Блаженнішого Святослава, паломники пускаються в прощу, щоб досягнути джерела живої води. «У постаті Марії ми бачимо ікону — взірць усієї Церкви Христової. Ми стаємо свідками того, що створіння (корисні копалини, рослини, тварини) швидко вичерпуються. Тому часто запитуємо себе: як їх поповнити?» Першоієрарх Церк-

ви пояснив, що Джерелом сили народу є Бог, який живе в ньому: «Він поповнює його сили, роблячи людину джерелом усякої надії для того, хто є поруч. УГКЦ вийшла з підпілля не просто переможною, а й молодою, сильною, яка рятувала український народ».

Наприкінці він додав, що, незважаючи на хитрощі ворогів, усі залишилися єдиними, здатними перемогти і встояти: «Джерело нашої перемоги є у вас, у ваших серцях. Однак ви повинні повірити Богові та у власну перемогу і не піддаватися залякуванням».

Далі Глава УГКЦ привітав «батька прощ» о. Юстина Бойка за те, що вже роками він організовує паломництво до Унева: «Коли хтось починає маленьким, але із великою вірою, то Господь йому все помножує». Щиру подяку о. Юстину, усім учасникам прощі висловив ігумен Святоуспенської Унівської лаври о. Ілля Мамчак.

...У пішій прощі до Унівської лаври взяло участь понад 1700 прочан. Дорогою до святої обителі їх гостинно приймали у Лагодіві — селі, що історично, духовно поєднане з Уневом.

ЗУСТРІЧ У КОРОСНО

40 років священничого служіння

У неділю, 30 серпня, у с. Коросно відбулася зустріч місцевої громади з о. Іваном Білком ЧНІ, який свого часу був тут парохом. Священик-місіонер прочитав лекцію з історії УГКЦ, присвячену 25-літтю виходу Церкви з підпілля. Присутні тепло вітали о. Івана із 40-річчям його ієрейського служіння Українській греко-католицькій церкві, рідному народу.

На завершення священик

о. Іван Білик

пригостив учасників зустрічі, а найперше — дітей, солодкими гостинцями.

М. Гнатишин.

Фото на згадку про зустріч

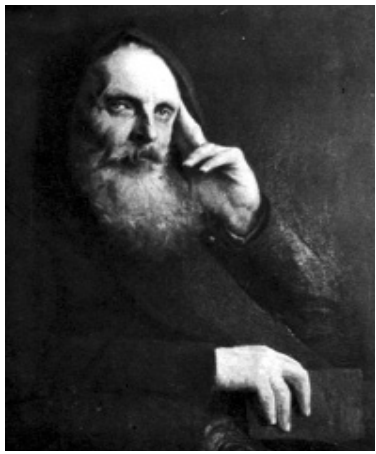
ПОСТАТЬ

ЦІЛКОВИТА ПОСВЯТА...

На історичних скрижалях України викарбувані призвища багатьох славетних родин, які у кількох поколіннях плекали для нації світочів духу — визначних громадських діячів, просвітителів, митців, літераторів: Драгоманови-Косачі, Старицькі, Лисенки... Та коли йде мова про родину, що зуміла зростити одразу двох душпастирів, які у часи світових катаклізмів та тоталітарних режимів стали духовними провідниками вірних української Церкви і прикладом власного життя засвідчили істинні цінності християнства, — на думку спадає одне призвище: Шептицькі.

Нещодавно відзначався 150-літній ювілей з дня народження Митрополита Андрея Шептицького, з цієї нагоди у пресі було багато інформації про його провідну роль у збереженні та розбудові УГКЦ, протистоянні тоталітаризму і в організації масового порятунку людей інших національностей, у прищепленні українським селянам навиків ведення цивілізованого скооперованого господарства та запровадженні суспільної допомоги потребуючим, зокрема сиротам. Велич духу Митрополита Андрея Шептицького нам і нащадкам нашим ще усвідомлювати і усвідомлювати. Але якось несправедливо мало відомо широкому загалу про блаженного священномученика Климентія Шептицького, який рівно сто років тому прийняв священничі свячення, був правою рукою і першим помічником брата, виконував різну адміністративну роботу, однак у своєму багатогранному служінні уникав публічності, намагався бути непоміченим, залишаючись у тіні Митрополита Андрея. А для нас, мешканців Перемишлянщини, ім'я ігумена Климентія Шептицького має бути особливо дорогим, бо пов'язане з історією нашого краю — зі становленням Святоуспенської Унівської Лаври.

Родом отець Климентій Шептицький із села Прилбичі Яворівського повіту на Львівщині. Народився він 17 листопада 1869 року і був шостою дитиною у сім'ї Шептицьких — графа Івана та його дружини Софії (з відомого роду Фредрів). Хлопчику дали при хрещенні ім'я Казимир Марія. Про початкову домашню освіту своїх здібних та охочих до науки дітей, а передусім — їх виховання у душі християнських цінностей, ревно дбала мати. Софія Шептицька, поряд із домашніми вчителями, навчала сина з шестилітнього віку іноземним мовам, музиці, основам образотворчого мистецтва. Та найважливіше те, що мати Софія власним прикладом вчила бути вірним Богові, завжди зберігати порядність і людяність, морально готувала і скеровувала змужнілих синів до високої мети — досягнення святості. Про це можуть свідчити

такі турботливі і водночас вимогливі рядки із листів Софії Шептицької до сина: «Ми не можемо зробити менше для Того, Хто помер, щоб нас зробити святими, як ними стали. Треба проїнятися цією правдою [...], що всі цілі ниці, ближчі, легші є фальшивими...», «...якщо будеш працювати для себе в Богові і для Бога, і запануєш над собою і світом, будеш дуже добрим. Якщо ж не будеш працювати, а світ і чорт переможуть, будеш дуже поганим...», «...вчися піднятися і любити людей по-Божому, а не по-своєму, — то найважливіше для кожного...». Мати Софія завжди нагадувала Казимирові про те, що він є Божою дитиною і має йти шляхом добра, справедливості, любові, завжди бути смиренним перед Богом, уміти приймати поразки і бути вдячним за перемоги. Хіба ж ці моральні настанови втратили актуальність і для сучасних родин?

До тайств Покаяння і Пресвятої Євхаристії Казимир уперше приступив у віці 11 років у Кракові, у храмі отців-єзуїтів. Хлопчик під час цієї Служби Божої, як описувала у листі мати, «був гарний, дивно промінний...».

1 вересня 1882 року Казимир розпочав навчання в гімназії св. Анни в Кракові. Через п'ять років вступив до Ягеллонського університету на відділ права, яке студював впродовж 1888-1890 років ще й у Мюнхені та Парижі. 1892 року завершив навчання в Ягеллонському університеті, здобувши ступінь доктора права. Водночас із наполегливим здобуттям вищої освіти цілеспрямований юнак поглиблював духовне життя, намагався почути голос Божий, відшукати знаки монашого покликання. Мати, відчуваючи цей напружений внутрішній стан сина, підтримувала його своїми молитвами та сповненими материнської любові й опіки листами.

З юнацьких літ Казимир, якого любили і шанували у товаристві за інтелігентність, ерудованість, високу культуру та врівноваженість, був ініціатором різноманітних студентських, громадських релігійних заходів, знаходив час для розваг і відпочинку, любив жартувати, бавитися з дітьми. Після завершення

навчання він допомагав батькові порядкувати у родинних маєтках, при цьому проявляв у господарських справах пильність, педантичність та розважливість, а селянам молодий граф запам'ятався своєю сердечністю і невимушеністю. Коли занедужала мама, Казимир опікувався нею, зокрема під час лікування за кордоном. Глибокі, теплі і довірливі стосунки сина з матір'ю обірвала її смерть у квітні 1904 року. Він настільки важко переживав цю втрату, що після похорону матері тривалий час хворів.

Але ще за життя Софія Шептицька стала свідком закономірного кар'єрного поступу своїх синів, яких так ревно готувала до служіння

Богові і українській нації. 17 вересня 1899 року в соборі св. Юра відбулася єпископська хіротонія Романа Шептицького — отця Андрея, а 24 вересня — урочиста інтронізація владика Андрея на єпископа Станіславівського. У січні 1901 року Казимир уже займався організацією урочистостей інтронізації свого брата у Львові.

1900 року Казимир Шептицький обраний послом до Віденського парламенту, а згодом — членом Державної Ради. Виступи молодого доктора права на теми соціальної політики сприяли зростанню його авторитету і популярності. Казимир Шептицький був також головою Галицького лісного товариства, співавтором «Загального австрійського закону про ліси». Стрімка кар'єра не змінила його характеру, він і далі залишався щирим, порядним, людяним, поціновувачем сімейних традицій. Тож після розпуску парламенту 1907 року Казимир більше часу присвячує господарюванню у родинних маєтках та спілкуванню з близькими, особливо з Митрополитом Андреем. У цей час остаточно визріває рішення піти за голосом Божим — стати монахом. Для Казимира воно не було легким через те, що його батько перед тим важко пережив вибір чернецтва та східний обряд сина Романа — Митрополита Андрея.

1 жовтня 1911 року, під час святкування 75-ліття батька, Казимир, попередньо заручившись благословенням і підтримкою владика латинського обряду — архієпископа Більчевського (Львів) та єпископа Пельчара (Перемишль), повідомив родину про своє рішення вступити до монастиря. Згодом батько Казимира скаже: «Сорок років я його стримував...».

**Продовження
у наступному номері**

**Підготувала за матеріалами
книги О.Жаровської «Випробувані, як золото в горнилі»
Наталія Гавінська**

НАПИСАНЕ

Чи можливо пробачити?

Продовження, початок на сторінці 2

Така людина гадає: «Оскільки мене образили, то я маю право та обов'язок мститися, а зраду ж нікому не можна так собі попустити. Якби я це так залишив, був би жалюгідним дурнем». Така людина не розуміє, що ця злість найбільше руйнує її саму, а нагадування про зраду є маніпуляцією і з часом втрачає свою силу. Їм важко визнати, що фактична зрада є тільки наслідком більш раннього наддому або втрати зв'язку, поваги чи довіри.

Часом зрада може бути шансом, про що свідчить наведений нижче приклад сімейної ситуації: «Одного дня на консультацію прийшла пара з багаторічним подружнім стажем. 28 років тому сталася зрада. Зраджений чоловік вирішив пробачити. Однак незабаром почав докоряти жінці своєю образою. Спершу почуття провини пригнічувало її, і вона почувалася, як «негідний хробак» (то її власні слова). Однак по роках вона збиралася з духом на відверту розмову. Сказала чоловікові, що він відсторонився від неї після народження дитини, а вона почувалася покинутою, геть самотньою. Він не приділяв їй належної уваги. А за кілька років знайшовся хтось, хто побачив у ній привабливу жінку, й вона одразу ожила. Відчула себе важливою і потрібною. І піддалася емоціям... Лише після цієї розмови її чоловік зрозумів, що ненароком сам «вручив» свою дружину іншому чоловічині, що, позбавляючи її своєї уваги, у певному сенсі сам її покинув».

Отож постає питання: чи можна вибачити зраду, і як це зробити? Це можливо — хоча це вельми складний і в кожному конкретному випадку індивідуальний процес. Люди часто плутають прощення із забуттям. Так ось, зраду забути неможливо, так само як ми неспроможні забути важливі й болісні переживання. Прощення розпочинається з акту волі, в якому скривджена особа встає і каже: «Хочу вибачити, прагнути порозуміння!» Такий акт вимагає позбутися прив'язаності до переліку пунктів власної правоти і черпання переваги з факту, що то не я зрадила. Важливо усвідомити, що доки постійне нагадування про зраду залишається ключовим моментом у будівні взаємних стосунків, доти немає шансів на справжнє прощення.

Що ж таке істинне прощення?

Істинне прощення рідкісне, тому що воно нелегке, пов'язане із стражданням, бо платимо за нього любов'ю і гордістю, це зречення помсти і відмова від своїх прав. Прощення — це самопожертва: воно дарує любов, коли ворог чекає на ненависть; воно дарує свободу, коли ворог заслуговує на покарання; воно дарує порозуміння, де ворог передчуває гнів і помсту; воно відмовляється від власної користі, повертає особі свободу і майбутнє.

Прощення — це усміхнена мовчазна любов до вашого партнера, коли підстави для образи чи кривди крутяться у вас на язичі, однак ви ковтаєте їх не тому, що ви повинні жити у злагоді, а тому, що ви хочете — досягнути злагоди. Прощення — це втілення сили Божественної любові, яке дарує кожному прихильність іншого, це стосунки між двома рівноправними особистостями, які визнають, що потребують один одного і діляться порівну всім.

Другим компонентом запоруки стабільності і росту подружніх стосунків є спільна молитва, яка може стати найкращими миттєвостями ваших побачень і шлюбу. Спільна молитва — це час особливості близькості та інтимності, яка може з'явитися, коли пара відкриває своє внутрішнє „я" і душу перед Богом і один одним на шляху молитви до Бога. Лише тоді, коли чоловік і жінка моляться разом перед Богом, вони зможуть віднайти таємницю справжньої гармонії подружнього життя, в якій Бог завершує Свій задум щодо християнського шлюбу - якщо шляхи спілкування спершу буде відкрито до Господа.

Не замикатися в болю

Найкраща порада для зраджених: насамперед порозмовляйте про зраду. Скажіть одне одному про свій біль, гнів, страх і сором. Вислухайте з повагою і довірою розповідь про біль, гнів, страх і сором людини, яка вас зрадила. Не порівнюйте ваших страждань і не доводьте своєї правоти, і не вимагайте кари. Якщо ви спроможні пройти крізь такий травматичний і трагічний досвід разом, то ваш зв'язок після цього може стати глибшим і сильнішим.

На жаль, люди вчаться тільки на власних, нерідко болючих помилках. Однак, якщо вони зрозуміють свою слабкість і механізм її «активації», якщо побачать, що при корені шукання зовнішнього схвалення часто лежить почуття заниженої самооцінки та брак віри у свої можливості, то вони зможуть свідомо більше ніколи не повторити раз допущеної помилки.

Проте, якщо ти не маєш відваги або й не хочеш узятися за ризик спільного життя, якщо вважаєш, що перестати дорікати зрадою — це наївність і втрата часу, то забори свою правоту з собою, і живи з нею сам до кінця своїх днів, як Горлум із «Володаря пернів», який вдвівлявся у свій зловорожий скарб...

**п. Марія Гавінська, керівник Центру
передподружнього приготування Стрийської єпархії**